

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 161-1920)

Originalt emne

Boligforhold

Boligforhold/Bolignævn (Huslejenævn)

Uddrag fra byrådsmødet den 8. juli 1920 - side 5

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 161-1920)

Andragende fra Huslejenævnene om Fastsættelse af Honorar til Formændene og Medlemmerne.

Budgetudvalget kan ikke anbefale Andragendet.

Christensen kunde godt slutte sig til Budgetudvalgets Stilling; for hvis man skulde betale de Lønninger, der androges om - 125 Kr. maanedlig til Formændene og 15 Kr. pr. Medlem for hvert Møde - vilde det blive en meget stor Udgift for Kommunen. Paa den anden Side kunde der være nogen Mening i, at Medlemmerne fik nogen Erstatning for den Tid, der spildtes ved Undersøgelse af Lejlighederne; for dette Arbejde maatte i Reglen udføres om Dagen, altsaa i Medlemmernes Arbejdstid, hvorved de fik et direkte Tab; derimod kunde man næppe komme ind paa at betale for Nævnenes Aftenmøder. Taleren henstillede derfor, at man blev enig om at nedsætte et Udvalg til nærmere at undersøge dette Forhold og muligvis finde en Løsning.

Mikael Johansen var bestemt Modstander af, at borgerlige Hverv skulde lønnes. Skulde man ind paa dette, maatte man først og fremmest begynde med Byraadsmedlemmerne, og desuden var der Ligningskommission, Hjælpekassebestyrelse o. s. v. Det forbavsede Taleren, at de 5 Nævnsformænd vilde underskrive et saadant Andragende.

Christensen indrømmede, at Byraads medlemmerne maatte spille megen Tid, ogsaa om Dagen; men det var sikkert bekendt, at i hvert Fald det socialdemokratiske Parti holdt sine Medlemmer skadesløse, da det ellers vilde være umuligt for de fleste at paatage sig Hvervet. Hjelpekasse og Ligningskommission havde kun rent undtagelsesvis Arbejde om Dagen. Det var simpel Retfærdighed at holde Nævnsmedlemmerne skadesløse for deres direkte Tab, og Rigsdagen burde have tænkt lidt paa dette Forhold, da den beskæftigede sig med Lønningslovene.

Mikael Johansen fandt, det var et farligt Princip at komme ind paa at lønne saadanne Hverv. Det var naturligt, at Partierne ydede noget til Byraadsmedlemmerne, hvis disse behøvede det, men saa kunde man jo anvende det samme Princip overfor Nævnene.

Formanden mente ogsaa, at hvis borgerlige Hverv skulde lønnes, maatte det i første Række blive Byraadet; men dette fik kun Lov at bevilge til andre, saa at det ofte kom til at se ud, som om Byraadsmedlemmernes Arbejde intet var værd. Nævnsmændene var i Reglen velsituerede Folk, og da de ogsaa til en vis Grad var Forretningsdrivende og ved deres Arbejde i Nævnene kom i Berøring med mange Folk, kunde de ofte have en Fordel deraf. Men der var jo intet i Vejen for, at Sagen kunde overgaa til et andet Udvalg.

Simonsen kunde i Principet slutte sig til Christensens Udtalelser og vilde anbefale, at Sagen gik til Behandling i et særligt Udvalg, f. Eks. Lønudvalget. Taleren fandt det ønskeligt, at saadanne Hverv lønnedes, men der var ikke nogen Lov, hvorefter det kunde gøres, og det vilde let medføre store Krav fra andre Sider. Det var ikke rigtigt at overlade Partiet at lønne disse Folk, for det var ikke Partiarbejde, men offentlig Arbejde.

Formanden henstillede at henvise Sagen til Lønudvalget, og at dette tog Hensyn til Budgetudvalgets Udtalelser angaaende Formændene, samt hvis Udvalget foreslog et Bidrag, at det saa kun blev for den Tid, Medlemmerne skulde foretage daglige Undersøgelser.

N. Joh. Laursen bemærkede, at det jo ikke var Tanken, at Huslejenævnene skulde være en blivende Institution.

Mikael Johansen syntes, at Lønudvalget var ved at blive et Slags Overbudgetudvalg, naar Sagerne fra Budgetudvalget skulde henvises dertil.

Christensen vilde saa foreslaa, at Sagen gik tilbage til Budgetudvalget.

Formanden bemærkede, at Budgetudvalget havde gjort sin Indstilling og næppe kom

Sagen nærmere.

Kjeld Sørensen havde opfattet Christensens Forslag saaledes, at man skulde enes om at lade Sagen gaa til et Udvalg. Det var forklarligt nok, at der var Betænkeligheder ved at gaa med til noget i den Retning, for skulde Nævnene lønnes, blev man vist nødt til ogsaa at lønne mange andre, og saa blev Administrationen alt for dyr. Hvis man kunde enes om at nedsætte et Udvalg, kunde dette jo undersøge Spørgsmaalet, og muligvis kom det saa til det Resultat, at man helst maatte stille Sagen i Bero til næste Budgetbehandling. Udvalget maatte i hvert Fald tage Hensyn til de faldne Udtalelser ogsaa ved tidligere Møder, at der maa være en Grænse for, hvad der kan bruges til Lønninger, Rejser o. lign.

Forslaget om at henvise Sagen til et andet Udvalg forkastedes med 5 Stemmer mod 5.

Budgetudvalgets Indstilling vedtoges.